

Jaroslav Brož

Jaroslav Brož se narodil 14. března 1944 v Radošovicích. Jeho o čtyři roky starší sestra se stala učitelkou a trenérkou a dnes žije v Americe. Tatínek pana Brože byl automechanik a vlastnil dílnu. Maminka ve stejném domě v obchodě prodávala vybavení pro cyklisty. Když v roce 1953 tatínek zemřel, bylo panu Brožovi právě devět let. Byl to rok měnové reformy – komunisté lidem zabavovali peníze a maminka se najednou ocitla bez prostředků. Naštěstí byla chytrá a schovávala drobné peníze, které reformě nepodléhaly. Díky nim nějaký čas zvládla vyžít. Po manželově smrti si musela najít práci, ale narážela na problémy – protože byla žena a zároveň živnostnice, nikde ji nechtěli přijmout. Nakonec pracovala na stavbách, sbírala brambory a až po dlouhé době se mohla vrátit do obchodu.

Jako školák pan Brož často chodil na brigády. Když mu bylo devět, komunisté rozhodli, že jako sirotek musí mít poručníka. Tím se stal pan Dubský – muž, který byl přítelem Tomáše Garrigua Masaryka. Byl to Žid, který s manželkou přežil koncentrační tábor. Po válce se vrátili domů a jejich dům jim byl vrácen. Maminka mu často pekla buchty a on říkal: „Paní Brožová, režim je na pokolení. Rusové budou dělat ústupky, ale dobře se budou mít až děti vašich dětí.“ Říkal to už v roce 1953. A dodával: „Ale pozor, potom přijde žluté nebezpečí.“ Maminka to Jaroslavu Brožovi pořád připomínala: „Nezapomeň, co pan Dubský říkal.“

Pan Brož ukončil školní docházku v osmé třídě ve čtrnácti letech a šel na učení k náčelníkovi vozového depa v Praze. První rok bydlel v internátu v Lounech, v bývalém klášteře v Holárkových sadech. Vyučil se mechanikem motorových kolejových vozidel a pak byl přeřazen do Šumperka na Moravu.

Po vyučení nastoupil pan Brož na dvouletou vojenskou službu v Českých Budějovicích, kde pracoval jako tankový mechanik. Díky tomu se po návratu z vojny mohl vrátit ke svému řemeslu.

Později, po úrazu oka, přešel na místo přijímače, kde přebíral opravené vagony a ručil za jejich provozuschopnost. Tuto práci vykonával až do důchodu, do kterého odešel v roce 2004.

Po vojně také absolvoval tenisový trenérský kurz, a právě díky němu pomohl v Radošovicích tenis zachránit. Trénoval místní děti, organizoval turnaje a podílel se na výstavbě kurtů i klubovny.

V roce 1975 se oženil a s manželkou postavili dům, ve kterém dodnes žijí. Mají dvě dcery, obě vystudované, a čtyři vnoučata – dva chlapce a dvě děvčata. Letos spolu s manželkou oslavili zlatou svatbu.

Přestože pana Brože potkaly zdravotní trable, neztrácí optimismus. Těší se z každého dne, rád vzpomíná, sbírá staré předměty a bankovky a udržuje kontakt s dětmi i vnoučaty. Jak sám říká: „Když se soustředíme na dobré věci, podepíše se to i na zdraví.“

